

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Liber Tertivs, Sive Tertivs Dies, quo Puer repertus in templo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

LIBER TERTIVS,

S I V E

TERTIVS DIES,

quo Puer repertus in templo.

ELEGIA PRIMA.

Varia explicat desideria.

1. Longiorem absentis Pueri moram vix sustinet.
2. Vt varius anni est cursus, sic optat par se Pueri ad se recursus.
3. Vt Sunamitis ab Elizeo Puerum recepit extinctum;
4. Ita se solatur Pueri recipiendi incundâ memoriâ.

Tertius auratis Pyroëtra retorfit habenis
 Phœbus, ab Eoo lux rediuiua mari;
 Et mihi tristis adhuc atris nox incubat alis;
 Nox, cui non radius, stella nec vlla micat.
 Quas non lustris vias? queis non iter explico campis?
 Nec datur ah meram tangere posse meam!
 Vt quid adhuc duris illuitor fracta salebris,
 Quæque Puer pressit, rursus & arua premo?
 Puluereo sonipes celer vt rapit impete campum;
 Turbida sic varijs cura recursat agris.
 Si spicis alis murum nox implicat orbem;
 Me coquit hesternâ cura diurna face.

H v

Sic tce

Sin terram violis sol comit amarus & auro,
 Orta dies luctus Hesperus ater erit.
 Si ver, æstus, hiems, autumnus oberrat in orbem,
 Versicolorque novas temperat hora vices;
 Cur & non itidem par ordo recurrit amoris?
 Et variant luctus gaudia mista meos?
 Hoc gremio quam dulce meus modo pondus alumnus!
 Quam bene securâ crevit & ille domo!
 Hospitiô Puer hoc felix! felicior isto
 Hospite Virgo Parens gaudia quanta bibit!
 Vt vox vna beat, sic altera fallit amantem;
 Delicium sed iam non magé, Gnate, meum es.
 Te per ego, pietas tibi siqua superstes, & ardor
 Pristinus, ac matris gratia siqua manet:
 At manet, æternumque manebit, & vret uti sol,
 Qui semel hîc hæsit, semper inhæret amor.
 Non alius quam Matris amor res nescia vinci,
 Qui magé sit fidus, quam foret ipsa fides.
 Tu tener expertus quam molle cubile Parentis
 Sit sinus; in molli Parue recumbe sinu.
 Sed fugis, & (mirum!) fuga pugnat inermis amanti,
 Quot mari profugo de pede tela iacis!
 Dulce caput Puerum, nullus quo pulchrior ardor,
 Sustineam sicco lumine dura rapi?
 Sollicitum ceruos animal, sine viribus agmen,
 Vt pernix agili veles adurget equo;
 Et latus aratis transfigit inermis sagittis:
 Præpete sic iaculo cor ferit acer Amor.
 Cui caput æstivo mors icerat ignea telo,
 Vt gemuit Gnatum Mater amara mori;
 Ludentem gremio reperit Sunamitis alumnus: (a)
 Mi fuga quem rapuit, sed queror vsque rapi.
 Non vatis mihi posco preces, qui vate sed omni
 Maior, ut hæc sese sistat op' ora, precor.
 Sic vbi se sistet Puer, altera vita parentis
 Influet in venas, mors quibus atra subest.
 Si tamen haud sistat, redeunt in corda sagittæ,
 Et fugit è venis anxia vita meis.

Heu ! an adhuc anras vacuis implebo querelis ,
 Et rapiant cassas flamina surda preces ?
 Rursus inexhausto rurescent lumina fletu,
 Et Iordan lacrymis crescat ut ante meis ?
 Ut quid adhuc sine prole parens, sine germine ramus,
 Flebit in ærumnas Mater itura suas ?
 Sic ubi semineci separ à corpore Gnati
 Corpus abest, saltem corporis umbra redi,
 Est aliquod viduo tandem solamen amori,
 Spes ubi rapta, memor si sit imago spei.

(a) *Sunamitis mulier ab Elizeo, quem hosp-
 itio accipere consueverat, filium suum rediitum
 recepit.*

ELEGIA II.

1. *Gratissimum sibi filium Virgo requirit
absentem.*
2. *Ideo dolet eum emanere.*
3. *Inuitat celerem ad reditum.*
4. *Incundâ è suo partu gaudij memoriâ re-
uocat.*

Q Ve mihi prima sterit nascenti gratia Christo,
 Heu ! fuga iam nato vota suprema rapit.
 Quod placeat nihil est, raptum nisi reddat alumnus :
 Hic ubi raptus abest, dona quis vlla legat ?
 Ecquid amans teneat, quem non tener ardor IESV ?
 Quod Pueri pulchro gratius ore decus ?
 Sol equidem gratus, roseo qui floret in ortu ;
 Grata simul castis æmula luna rosis :
 Et rosa grata, rubris quæ ridet amæna labellis,
 Grata ligustra tudem vincere nata niuem ;
 Gratus ager, viridante seges cui fluctuat vndâ ;
 Grata viret Syrio cedrus adulta iugo :

Fons

Fons gratus, vitreis qui ludit, & errat in vmbribus,
 Grata, super fontem quæ canit, Attis auis:
 Gratus api, viuo flos qui pubescit in horto,
 Gratus & impastæ rosæ maris almus oui:
 Gratus & hinnuleus fœtæ per opaca parenti,
 Nec minus ipsa suæ gratâ capella capræ;
 Grata columba, suæ cui concolor ala parenti est.
 Grata sibi quærit pignora, quisquis amat.
 Grator ipse suæ Puer omnis at arrha parenti est:
 Haud scio, si cuiquam grator vllus amor.
 Quem Pueri tenero nil gratia tangat in æuo?
 Et talis Pueri, cui sine labe parens?
 Sed fugit, & fugit v'sque piam sine more Parentem.
 Hei mihi! quæ stringat vincula, rumpit Amor.
 Haud equidem memini, Puerum per deuia quæri,
 Hic vbi multa parens cinxit vtrîmque latus.
 Quæque nurus reducem dextrâ deduxit alumnum,
 Quisque suas pastor nocte reducit oues.
 Hinnuleum sua cerna, rudem læa fœta leonem,
 Se dace, consuetas suadet adire domos.
 Mille vides errare meos his collibus agnos,
 Pastor ait: solus sed meus agnus abest.
 Vivite felices, quæis fors tam læta, parentes:
 Non ego sic, toto cui perit orbe Puer.
 Si tamen ille perit patrijs Puer exsul ab oris,
 Solis vtrâque domo qui sua regna colit.
 At perit ille, grauis mihi nunc dolor, ante voluptas;
 Nec properat medicas applicuisse manus.
 O quoties letho, sæuisque obnoxia curis,
 Sancte veni, dixi: nec tamen ille venit.
 At maule medijs paradisi errare, vel vrsis,
 Quam sua virgineo claudere vora sinu.
 O quanto satius materno querat asylum
 In gremio, & Matris pendeat ore Puer!
 Cui prius expressi grauidis lac prouida venis,
 Fas sit vt Hinnuleo Cerua beata fruar!
 Hinnuleum sibi cerua parit sine labe, nec vllas
 Delicias felix inde regustat amor.

Irgone Virgo parens aeterni gaudia Verbi
 Gignit, ut hinc discat nil nisi posse queri?
 Ut memini (memori quod sol non eximet auro)
 Quot dedit Augusto praemia Bethla specu;
 Tum mihi cor tristi dolor acrior effodit aetro:
 Quae gaudi, hae eadem norma doloris erit.

ELEGIA III.

B. Virgo visa suauiter queri, & non
 queri de absente Pueri.

1. Miratur abs se Puerum abisse.
2. Monet Puerum de periculis suis.
3. Spondet abs se tutelam suo filio.

A Vireo pacato ridebant sidera caelo,
 Et secura meo gaudia clausa fini.
 Sic equidem rebar, mihi dum comes haesit IESVS;
 Illic nox oculos opprimit orba meos.
 Nullibi spectro pium (nubes pro quanta!) Puellum.
 Hei mihi! stat tristi nube sepulta dies.
 Curro, recurro, viasque vijs intexo; nec usquam
 Pareo, inexpertum qua sero cumque gradum.
 Adsit amans; hoc opto gemens, sed ut hinc orbis
 Matre fugit, nostro sic fugit ille sinu.
 Nunquid amat fugiens vidui diuortia fontis
 Riuus, an vltro lacer Matre virente cadit?
 Nunquid ab ipse suo radius se praesecat astro?
 Vitat odora suum mellis alumna fauum?
 Nunquid & absistit tener agnus, & vbera fallit;
 Quarat ut ardentem in sua damna lupos?
 Ecqua, precor, blandam fugit vltro columba parentem,
 Mitius infesto dum premit yngue fugam?
 Quin etiam torua nec abhorret asylon alumnae
 Ipse leo, cui sit fata leaena salus.
 Et tener, imbellisque fugis, mi Gnae, Pareo,
 Praeda nimis sauis insidianda feris?

Sis me!

Sis memor, vt quondam Bethlemidas inter aristas
 Tristis Idumæis sæuijt Vrfa iugis.
 Non furor Herodis sat cædibus imbuit enses ?
 Millibus è multis victima & ipse cades ?
 Forfan adhuc prisce superat noua flamma furoris,
 Quam foueat Solymo vna fauilla foco ?
 Candida quâ pieras æternos educat ignes,
 Ara tibi iuges pascat & ita faces ?
 Impius insontem sibi quo furor immolet agnum ?
 Pascit auernales ira Megæra focos.
 Pœnè suum Ioseph frater si dedit orco,
 Ecquid ager Solymis qui leo sæuit agris ?
 His errabat agris, queis tu modo forsitan erras,
 Forfan & errantem qui premar, hostis eris.
 Ast ego te quouis malim defendere telo,
 Quique vir hâc consors sit mihi, quæque nurus.
 Ferre per extremos populos, te ferre per æquor
 Non labor vllus erit, nec graue Matris onus.
 Dirus Idumæis pardus dum sæuijt oris,
 Hærebas gremio sarcina blanda meo :
 Serpebasque cauis per colla, per vbera palmis ;
 Tum fuga dulce decus, non fuga ludus erat.
 Me dube te Pharijs timor vt stitit aduena campis,
 Sic mihi suadet amor rursus adire Pharon.
 Sæ dedit hoc olim duro pia cura timori,
 Abnegat id, blandus quod modo suadet amor ?

ELEGIA IV.

Bethlemij gaudia recenset, nec vllum
 in quærendo Puerò defugit
 periculum.

1. B. Virgo incertam, & fluxam mortalium sortem, & suam deplorat.
2. Bethlemij gaudia commemorat.

3. Quærit

3. *Quæuis discrimina inuadere ardet.*

4. *Varij doloris affectus.*

Quam nulli securus honos, & fida voluptas,
 Lubrica dum vitreo fors rotat orbe globum,
 Testis ego. quis tale nefas in Matre Tonantis
 Crederet? infido spes modò lapsa sinu est,
 Atque illo sublapsa sinu, quo pignora vitæ
 Hauserat, arbitrio qui regit astra suo.
 Damna diu pressi, sed pressa silentia tandem
 Rumpe dolo; mœstus rumpere cogit Amor.
 An pius amisso taceat iam Nomine mœror?
 Impia sit pietas hoc tacuisse nefas.
 Si tamen esse nefas sinat hoc Puer ille Parenti,
 Qui vouet è damnis gaudia sera suis.
 Hoc ut ut est, hæc inter atrox grauat angor amantem,
 Nunc uti nox tristi lumina nube premit.
 At potius, mea lux, funestos discute nimbos;
 Quæque redis, Matri pristina dona refer.
 Vis ut Bethlemio memorem sata gaudia cælo,
 Cœlicolumque agiles festa per astra choros?
 Vagitusque pios teneri libasse Tonantis,
 Lux ubi concubiâ nocte dat ire diem?
 Flens memini, pleno quæ rustica turba canistro
 Puniceis promptis poma marita pyris:
 Pastores memini sacris accumbere cunis,
 Quò vocat ignaros vox sine voce Puer.
 Ut taceam Reges, possitis hinc inde tiaris,
 Ad Pueri paruos procubuisse pedes:
 Regiaque augustæ tum dona tulisse Parenti,
 Qualia fert Indus, qualia diues Arabs.
 Quot si virgineus meruit tot præmia partus,
 Quid verat ab Gnato gaudia Virgo legat?
 Aut saltem latebris quæcumque deerrat opacis,
 Nobile sidereo carpat ab ore iubar.
 Si, Pueri nascente, regit dux stella Sabæos,
 Quid laret hæc, cæco dum fugit orbe Puer?

Me neq

Me nox densa tenet; Magus indice ducitur aastro:
 Virgo Magi pretio num minus instar habet?
 O, ubi præradiant Pueri duo sidera vultu,
 Dux meus hinc geminam lampada ducat Amor?
 Et mihi pandat iter, nec erit via longa parenti:
 Millia mille breuis vix mihi passus erunt.
 Non est quis metuat, me nequa pericula frangant;
 Neue labore graui, neue timore premar.
 Perrumpam Libani iuga quamlibet aspera saxis,
 Me nec in astra minans terret Itabyrius.
 Nec timeo, licet iusuetum procul ire per æquor,
 Quaque regunt venti nescia vela, sequi.
 Spes quacumque trahet, retrahetque, sequemur IESVM.
 Res est imperio plena Tonantis Amor.
 Is quo ferre iubet, fors dura ferenda periclo est;
 Arguit in duris ferrea cura fidem.
 Me trahit ingenius Gnati decor, & fata celo
 Gloria, quæque pio gaudia corde latent.
 An potè sit vacuo gremio quod talis alumnus
 Defluat? ante fluent astra caduca polo.
 Sic, licet ægra, sequor, nullis tamen adsequor aruis:
 Quaque sequor, tacito murmure sæpè queror:
 Quo mi Gnate fugis Matrem nil tale merentem?
 Tale quid error amans, quod mereatur, agit?
 Error amoris erat, nec idonea noxa piaculo,
 Credere fors comitem te mihi, siue ducem:
 Sicut eras mediâ turbâ, quis crederet vnquam,
 Te Puerum, & solum deuia regna sequi?
 Nedum iusta piæ sic fallere vota Parentis,
 Si modò fallis amans qui mihi plura voues?
 Si mora lenta grauat, nunc & vis dura laborum,
 Multa moræ sponder scœnora fidus Amor.
 Interea dulci spes quæ defraudat amantem,
 Tædia cruda moræ condier alma fauo.
 Ipsa & ego profugi Gnati non immemor vsquam,
 Signabo titulum quolibet apta loco.
 Dulce mei siquidem nomen me lenit IESV,
 Si minus ærumpnas leniat ipse meas.

Arbor testis erit, si nouit & arbor honorem
 Quid dubitas? Pharijs hunc pia nouit agris. (a)
 Mi IESV en cedris inscribo; sed opto viator
 Non alius, Gnatus quam meus, ante legat,
 Vel semel hac placidos IESVS aduertat ocellos;
 Plus satis est: semper solis id instar erit.

(a) *Ea viâ quâ Christus Puer in Egyptum fugit, arbor se Christo inclinavit; adhuc superstes sub Theodosio iuniori. Sozomenus.*

ELEGIA V.

Viæ solatium Filio exoptat.

1. *B. Virgo omnes viarum molestias optat amoliri ab suo Filio.*
2. *Monet Iordanis viam aperiat:*
3. *Et ut cedrus suâ umbrâ Christum tueatur.*
4. *Affectus suos, si redeat, explicat.*

VOX B. VIRGINIS.

Quâ miseræ longinqua trahit diuortia Matris
 Paruulus error, pati me pede vita fugit.
 Quercus vt hibernis luget, squalletque sub astris
 Nuda comis; Gnato sic gemit orba Parens,
 Attamen vnde graues curas solarer, & æstus,
 Improba fraudat opem spes. Amor adde preces.
 Imperium dic esse preces, quas Mater alumno
 Lego: Puer gaudet supplice voce capi.
 Ergo graues Gnato iam deprecor anxia casus,
 Et, ceu mater amans, omnia dextra canam.
 Ah! ne te Boreas, ne Sirius vrat, IESV!
 Nec stupeant bruto lactea membra gelu,
 Nec Domini teneras via deterat aspera plantas!
 Nil facit ad molles glarea dura pedes.

Isacila

Ifacijs Iordan via si steter arida castris, (a)
 Tu vaga Nympha Deo siste parumper aquas.
 Siste, pijs equidem teor est ea gratia lymphis,
 Ut siccum liquido sternat in amne solum.
 Doris Erythrejs parua ne Naiadi crimen
 Exprobret, immensum quæ scidit vltro fretum,
 Si se Nympha pio fidit in diuortia seruo;
 An Pueri, & Domino furda negabit iter?
 Sin vada dedignans, tener ambiat aduena campos,
 Siria quâ Syrios stella deurit agros;
 Opto, cedrus densis cui nox stat frondea ramis
 Pretexat Pueri, mitis vt umbra, caput.
 Persea & ipsa suos quæ flexit cernua ramos, (b)
 Dum fugeres Syrios paruulus exsul agros;
 Fronde piâ profugum te rursus obumbret, IESV,
 Si Pharium memori mente reuisit iter.
 Est aliquid tenero quæri solamen Alumno:
 Quid iuuat, hæc inter si perit ipsa Parens?
 Iordanis pia Nympha vale, cedrique valete;
 Omnibus his votum gratius ipsa canam.
 Opto cauam rupem cor induat omnibus aruis,
 Aduocet vt Verbum vocis imago suum:
 Tum Puerum, varijs noua quem via distrahit oris,
 Arctius appresso stringeret ore Parens:
 Sidereisque oculis raperet noua lumina vitæ,
 Nox intempestis quam grauat atra malis.
 Quæ, si vel radium Gnari decerpat ocello,
 Iris vt à pulchro sole, decora foret.
 Quin & ab his oculis gelidas vis ignea venas
 Influeret, queis sit viuus ignis Amor:
 Et fugeret, mors si qua meis sedet algida fibris;
 In mortem, Pueri lumina fulmen habent.

(a) Iordanis se diffidit Hebræis; sic & mare Rubrum.

(b) Persea arbor ostenditur in Ægypto, quæ se Pueri eo fugienti inclinavit.

ELEGIA

ELEGIA VI.

B. Virginis pulchritudo & gratia digna reuocando Pueri.

1. Ioseph miratur B. Virginis pulchritudinem corporis, animique.
2. Miratur eius gratiã non reuocari Puerum.
3. Reddi optat Matri suas delicias.

AD B. VIRGINEM.

TE cui vis æquem, nisi te tibi, Sponsa Tonantis, 1
 Cui par pulchra nihil luna, nec orbis habet
 Frons cui Strymonios vincat, si ceteret, olores;
 Et niueum vultus gloria vincat ebur.
 Is color, eque colore decor, seu gratia formæ,
 Ceu rosa sparsa mero lacte süauè rubet.
 Usque adeo blandis vox liquitur vda labellis,
 Frangeret vt teneris ferrea corda sonis,
 Nunc Orphæa chelys sileat, sileantque Camænx,
 Et lyra Iessæis Iessæidumque chori:
 Eloquio iam victa truces tigris exuet iras,
 Accumberque sacro blanda læna pedi.
 Quin etiam vox alma feras molliret Echidnas,
 Nequa vomant tumidas sibila colla minas;
 Sæuus & iratæ mitesceret ardor Hyænx,
 Siqua parum tutis obuia staret agris:
 Et que flexanimo non vinceret arma iusurro
 Virgo parens Verbo, vox cui tota Charis?
 Nec potis est tenerum pia flectere Mater Alumnum?
 Durior in Matrem num Puer ille feris?
 Hei mihi non equo quæ vox elapsa palato est!
 Hic Puer vt Matrem quid nisi blandus amet!
 Nil tamen oris honos hunc flectit, quique Parentis
 Interius vitreo floret in ore pudor:
 Non tot irem steriles lacrymabilis aura querele,
 Nec lacrymæ, & gemitus, ac sine fruge preces.

Mollibus ah! tristes simul hausit vt auribus auras,
 Aggemit hos similes, vt reor, vrsa modos;
 Cerua suis syluis hos narrat & ægra dolores,
 Et gemitus mutis dama renarrat agris:
 Et memor in solâ turtur par ruminat vltimo,
 MARIÆ vbi flentis discit ab ore queri,
 Et lacrymas duris Puer e minus auribus haurit,
 Quas Genitrix malit cominus ore legi.
 Cur non ô tandem tot post discrimina rerum,
 Torque pererratis tedia longa plagis,
 Amissum reperit sat perdita Mater Alumnum?
 Nec Puer vltro pium defluit in gremium?
 Jamque Parens rapido non aduolat ocyor astro,
 Et redit ad Solem Luna beanda suum?
 Si refugas prono sol orbe retorfit habenas
 Iesseidæ cui mors stabat inante torum;
 Vitalemque redux decimo tulit ordine lucem
 Umbra parens vitæ, quæ sit imago necis:
 Et quid ni reuehat solis sol ipse salutem
 Iesseidæ Matri, flos vbi Iesse fugit?
 Quod dedit equus auo, Puer abnuat ergo Parenti?
 Imò sibi Puero pars bona Mater inest.

ELEGIA VII.

B. Virginis Puerum quærendi ardor, &
perpetuus in absentem amor.

1. B. Virgo miratur tertium iam diem abesse suum
I E S V M.
2. Affectus suos in quærendi studio occupari enarrat.
3. Inuitat stellam, quæ Magos duxit, vt sibi sit via
dux ad I E S V M.

VOX B. VIRGINIS.

Miror adhuc nullis iubar irradiare latebris,
 Hic vbi lux I E S V S obuia semper adest.

Qui

Qui potis est cæco sua lumina reddere mundo,
 Cur negat obscuro sol nouus ire solo?
 Virgo licet, iam mater ero fœcunda dolorum,
 Parue, mihi durâ quos seris vsque manu,
 Huc roscio tandem cum sole recurre nouus Sol:
 Ni facis, æternæ sæcula noctis agam.
 Terria, cerne, redit lentos paritura dolores,
 Quos dedit hesternò sole bis orba dies:
 Nec redit Auroræ flos ille venustus I E S V S;
 Hinc oculis rorat plurima lympha meis.
 Sed quid adhuc rorat, si nulla renâscitur Eos;
 Nec ros hic hilari gaudia luce pluit?
 Quid iuuat innumeras semper reparare querelas,
 Qui semel has vnâ vincere voce potes?
 O quas mæsta preces, ô quæ suspiria duxi,
 Dum voco palantem surda per arua Deum!
 Nec tamen ah! miseræ Puer annuit æquus amanti,
 Cuius Amor Puerò vult fugiente mori.
 Cur morierur Amor qui viuida vena salutis?
 Vita mori propera, cor modò sospes amet.
 Hoc vt agam, patriosue lares Solymosue reuisam;
 Non I E S V M Solymi, lar nec auitus habet.
 Spesque, metusque, dolorque; & amor mihi pugna, pudorque;
 Virginis hoc vno pectore bella cient,
 Spes animat, timor vrget, amor flagrat, opprimit angor:
 Quas dat amor vires, mors ab amore rapit.
 Sic vbi tum varijs depugnat saucia curis,
 Nescia mens votis statque, caditque suis.
 Vt quid adhuc numero surgentes æquore soles,
 Terque nouâ lunas isse redisse rotâ?
 Nunc age, Dux sidus prælustri nascere cœlo,
 Nascenti Puerò læta quod hora tulit.
 Præuia stella pios face si regat indice Reges,
 Reginæ Superûm par dare nolit iter?
 Sed breue quid parco mendico ab sidere lumen,
 Cui datur immenso sole perennè frui?
 Nonne meis oculis lux quæ procul emicat absens,
 Hæc eadem nostro pectore clausa micat?

Orba queror Puerō, Puerum tamen omnibus horis
 Spectat, inextincta: lucis alumnus, Amor.
 Nescit enim spatio dirimi, qui iungit vbiuis
 Omnia; quo præsens, qui tamen absit, amet.

ELEGIA VIII.

Dolor B. Virginem incurfat; Timor
 angit: denique Amor adfert
 solatium.

1. Aurora & vesper Virginis curas renouant.
2. Nescit vbinam gentium agat Puer.
3. Spe, metuque animum versat suum.
4. Amor anxiam solatur.

F Allor? an aure lego, quas Virgo dat egra querelas?
 Lugubre quid syluis sic mihi visâ loqui est:
 Seu rubeat Phœbus, Phœbe seu palleat ortu
 Discolor, incertâ speque, metuque trabor.
 Sol roseâ de nube diem promittit amœnum;
 Pallida sed tristes luna minatur aquas.
 Sic vbi fin felix vesper fors cernat IESVM,
 Hæc oculis pernox stella sit opto meis.
 Altera sed seros ignes accendit Olympo
 Vespera, nec noitrum spectat amica iubar.
 Quas sequar ergo vias, cæcis deprensa sub vmbriis?
 Nulla breui cerno de pede signa pedis.
 Spesque ignara meis iter cepit vndique curts,
 Deuius ignoto quas trahit orbe labor.
 Pes mihi curre celer, caua quò vocat orbita cursum:
 Vix sed vbi cœpit currere, sisto gradum.
 Nescio quò Zephyri leuis abripit ala Puellum;
 Quoue Puer cæcum calle reterxit iter.
 Fortè fluentifono breuis hospes aderrat Oronti:
 Fortè tenet sicco sole pèrustus Arabs.

Idque

Idque vbi dumosis horrent iuga confraga saxis,
 Mosis & Eliæ triste secutus iter,
 Forlan inaccessis scopulis luctatur Idumes ;
 Fors & Irabyrij transsilit alta iugi.
 Quis scit an is Tyrio de littore soluerit oram,
 Et liquidum fragili sub trabe sulcet iter ?
 Sed quid inexpertis credat se Puffio ventis ?
 Credo suburbano ludit, & errat agro.
 Hic quot odora cauis vestigia pressit arenis,
 Pes tot humi sculpsit æmula signa pedis.
 Ergo celer venabor, odor quæ ducet eantem ;
 Nare sagax auras captat, & haurit Amor.
 Curso, recurso, viasque vijs intexo ; nec vsquam
 Vlla mei Gnati signa, nec vllus odor.
 Quis scit inadspectis caput abdat an ille latebris,
 Intempestiuâ sol vbi nocte filet ?
 Ni pia fortè sinu ficus nunc rursus opaco (a)
 Condat, vti Phario condidit antè solo ;
 Malo meo tamen in gremio sibi quærat asylum :
 Hoc gremium tenero digna sit ara Deo,
 Præcoce sui Gnatum mors opprimat impia telo,
 Par simul in Gnato victima Virgo cadat.
 Sic gemit illacrymans, medijs deprensa frutetis :
 Fleuerunt comites ; si tamen vlla comes.
 Imperat hoc læui casus timor augur in atrâ
 Stans tunicâ, & tristes fundere cogit aquas,
 Cernis, vt alternis cedrus hæc tremit anxia ventis ?
 Sic labat incertis nescia Virgo modis.
 Iamque rogar quercum, si quis sit in ilice sensus,
 Num I. E. S. V. M. folijs celet opaca suis.
 Ah ! quid agit, Matris si spem frustratur asumnus ?
 Quam perit ab Gnato, num dabit arbor opem ?
 Sic dubio cor mœsta Parens alternat in æstu ;
 Spemque metus vincit, spesque animosa merum.
 Ecquid, Amor, censes gaudi sator, atque doloris ?
 Maius vter, librâ Iudice, pondus habet ?
 Pleraque pars abiit luctûs, Spes lætior infit :
 Plurima pars restat, sed Timor hostis ait,

Nescit enim seris nox cæca quid aduehat horis,
 Et necis, an vitæ pignora Virgo feret.
 Risit Amor, rapidoque volans premit axe timorem,
 Qui graue funesto puluere tardat iter.
 Quid lacrymis æquas gemitus & vota querelis?
 Tolle tuas tecum degener umbra minas.
 Quid metus obtexit cæcâ caligine cælum?
 En, sine nube redux, quod precor, aura nitet.
 Prospice, quàm longum chorus hic trahit aliger agmen,
 Ad Matrem Pueri qui redeunte redit.
 Cede Timor; tandem Spes vicit amœna Timorem.
 Quâ fugit arte Puer, non fugit; exsul amat,
 Hic ubi nil reliquum credas, tamen omnia speres.
 Spes ubi læta viret, floret amœnus Amor.
 Floris ut instat Amor crescit, sic crescit Amoris
 Fructus; ut hæc carpas gaudia, semper ama.
 Hæc tibi spes lætis præfloreit idonea cutis;
 Vota seras Solymæ, gaudia certa metes.

(a) *In Aegypto hodieque ficus ostenditur, quæ Matrem & Puerum in fuga, ubi sæua ingruebat tempestas, sinu suo sponte tum dehiscenti receperit.*

ELEGIA IX.

B. Virgo Amorem, quasi venatorem, implorat; & emittit qui Puerum errantem, ceu hinnulum, capiat.

1. *Mittit Amor suos affectus, ut canes.*
2. *Nonnulla Pueri vestigia offendit.*
3. *Queritur se non plura, nec clariora vestigia deprehendere.*

Lynceus eia sacram venator discute prædam,
 O Amor; explora læta, vitæta, specus.

Virgo

Virgo iubet, teneri quam cura fatigat alumni,
 Quem par flamma coquit, iussa facessit Amor:
 Explorator Amor, quo nemo sagacior Argus,
 Seu nox furua tenet, seu magis alba dies.
 Alter is Actæon (sed iam non fabula) prædam
 Qui premat acer equo, præpete siue cane.
 Cura, labor, spes, vota, preces, fiducia, mæror,
 Actimor, & volucris mista timore fides
 Vestigat, canis instar, iter fugitantis IESV,
 Dux ubi Spes omni plus cane prompta sequi est.
 Deprendit timor hinc rapidi vestigia pardi;
 Inde legit mæror triste leonis iter:
 Nam Solymo quacumque premit vestigia saltu,
 Æmula forma pedum signat & umbra feram.
 Nempe reas hic scriba nocens meditatur ad aras;
 Quod leo non ausus, nec tigris ausa scelus.
 At subit huc meliore comes Fiducia passu,
 Candida cui felix annuit omen aus.
 Cerne, columba caput niueis circumuolat alis,
 Et rectâ Solymo limite tendit iter.
 Spes suaves bibulis ut naribus hauserat auras,
 Puluerulenta leuem stetit in arua fugam.
 Ecce tibi, mimæ nora calcis adumbrat IESVM;
 Ad Solymæ turres queis sacra thura litant.
 Deprendi facilis pes monstrat iturus euntem,
 Cœlite sentires sub pede stare rosas.
 Tum propiora legens Gnati vestigia Mater,
 Sæpe rigat lacrymis præuia signa suis.
 Quaque cauis calidos imbres instillat arenis,
 Sic mihi clam tristi murmure visa queri est:
 Si pes scriptus humi signat ceu littera Verbum,
 Cur pedis è signo vox mihi nulla redit?
 Lingua nec vlla tonat, mutis interpres arenis,
 Quæ sit inexpertis nuncia fida vijs?
 Umbra nec vlla stat apta loqui de perpete Verbo,
 Solis ut illa mei nobile monstrat iter?
 Aduena Niliacas Puer ut deuenit in oras,
 Iamque peregrinis exsul oberrat agris?

Indice Mercurio stans ad caput omne viarum (a)
 Edidici Phario compita secta solo.
 Ipse viæ sed enim dux quid nisi fabula vanus
 Mercurius? malim Numinis ora sequi.
 Nec meus ambages Puer erudit ipse viarum:
 Qui via certa mihi cur labyrinthus erit?

(a) *Mercurius*, ὁδῶνός, id est viarum dux, collocari solitus in quadriuijs, viam vt indicaret dubijs viatoribus.

ELEGIA X.

Dolet se non posse, venatorum exem-
 plo, capere prædam suam.

1. *Ingemiscit adhuc aufugere suum Hinnulum.*
2. *Vestigia optat exosculari.*
3. *Videt fortè obuiò ab venatore prædam capi, nec abs se Puerum deprehendi dolet.*

Sic Matrem, sic ergo fidem, sic ludis amorem?
 Sic fugis ah! Ceruam Ceruule blande tuam?
 Eia fauce, facilisque redi, simul infue pectus;
 Magna tui pars hoc pectore Gnate sedet.
 Hoc vti nam gremio pars cætera sidat Alumni!
 Vt quid dimidio non nisi vivat Amor?
 Totus at incertas Amor auolat exsul in aëras,
 Et mea spes, omni plus aue, rapta fugit.
 Quæque fugit, tacitis profugum cor abripit hamis,
 Vita simul rapto deuia corde fugit.
 Nec redit; ignotas abit irreuocandus in oras;
 Siue rapit remus, seu leuis aura vehit:
 Idque redux roseos vbi iam ter solis ad ortus
 Pegaseum pernix Phosphorus egit iter.
 Luce carens oculus muris caligat in vmbri.
 Hei mihi, lux vitæ cui perit alma suæ!

Spinea

Spinea decurrunt hæc inter sæcula lucis,
 Sæcula ferratis euoluenda rotis.
 Qui fugit, hinc fugiat; modò sit deprendere sulcos,
 Quis vaga planta cauo puluere sculpat iter,
 O ut ego rapidis premerem vestigia plantis,
 Pumilo quæ niueo calce viator arat!
 Quot legerem passus, legerem tot & oscula terris:
 Dulcior ambrosiâ dux pedis umbra foret.
 Sed nusquam profugi vola perstat, abitque Puelli;
 Quem tamen hic omni nescia sector agro.
 Quæ premit Astur ouans, equitans & in Astura terror,
 Eripedem, rapido quæ fugit vngue, feram;
 Audio, præcipites glomerant in puluere cursus,
 Hinc Lycus, inde comes iuncta Lycisca Lyco:
 Sima phalanx resonis vbi militat aspera syluis,
 Quæque fremit raucis ludicra bella minis,
 Adsequitur tandem (felix ô gloria!) prædam,
 Et fruitur votis spes opulenta suis:
 Ast ego vana meum nequidquam venor IESVM,
 Alternas toties mensa remensa vias,
 Nec nisi flens ærumnolis vestigia curis
 Pressa traho, colles inter, & inter aquas.
 Induit in laqueos se præda fugacior aurâ;
 At Puer insidias frustrat, ut aura, meas.
 Tum quouis abs rure peto, rurisue colono,
 Siqua tenent Gnatum prata, vel arua meum.
 Nulla tenent, nullisque redit spes obuia syluis;
 Nec tamen à IESV me procul error agit.
 Me si frustrat iter rata spes, non fallit euntem:
 Ars est plena dolis ingeniosus Amor.
 Qui fugit, his oculis lux fixa subhæret IESVS;
 Hic reperi, & peperit, quem vaga quæro, Deum.
 Sic reperiisse tamen non est peperisse Puellum:
 Matris abest oculis; corde sed ille sedet.
 Est oculi vacuis cur iure querantur in umbris;
 Cor sed amore flagrans, quo sibi plaudat, habet.

ELEGIA

ELEGIA XI.

Inuidet B. Virgo soli perennem Filij
sui adspectum, cuius imaginem cre-
dit fonti, cui adsidet, innatare.

1. Longiores absentis Pueri accusat moras.
2. Inuidet soli Filij sui conspectum.
3. Existimat se Pueri sui effigiem in aquâ ad-
spicere.

ARbor vti verno quæ plurima floruit anno,
Hibernâ luger sub niue nuda comis:
Sic & ego, cui lessez modò gloria stirpis
Flos Puer, erepto faucia flore quærar.
Quique prius mea lux radios adflabat & ignes,
Ille cauam nubes frustrat vt vda manum.
Inque graues acuit curas cor triste parentis,
Tot cui delicias lacteus antè dedit.
Virginis hic de lacte satur sat vt hæserat vlnis,
Inuitans auidis oscula blanda genis,
Auolat incertis Puer, ales vt auia, pennis,
Eluditque leui brachia vana fugâ.
Et benè si numero soles sub nube doloris,
Quos intempesto nox grauat arra polo,
Arfit & alfit alens alternæ tedia sortis,
Sole ter vltus ager, rore ter vda seges:
At tibi purpurei fator aureus ille diei
Inuideo latos per Syra regna dies;
Cui darur, vt spectes omni de cardine IESVM,
Seu iuga celsa subit, seu sola plana secat.
Inque vicem puro te lumine spectat IESVS,
Adspirans radijs aurea dona suis.
Tu, cui nil dederis, recipis iubar ipse Puelli;
Ast vbi do corpus, triste reporto nihil.
Dum mera nox mcestâ premit, ah! premit vsque Parentè,
Nec finit hæc oculo spem propiore legi.

Quod

Quod super, vt teneros fregit labor improbus artus,
 Hæc ego sub palmâ molle reclino latus.
 Molle putasne latus mollem decumbit in herbam?
 Quælibet herba rudi spina fit hirta toro.
 Scilicet ad palmam viridi mihi fontis in vndâ,
 Heu! memôr ærumnæ prænatat umbra meæ.
 Cernis, vti saliente petrâ fons vitreus exsul
 Abnatat in valles, aut sola prona ruit?
 Exin nulla quies, mora nulla fugacibus vndis;
 Stue petunt syluas, seu noua prata rigant,
 Quoque magis fugiunt, magis virget & agmen aquarum
 Irreduces prono scindere calle vias.
 Id simul ac vidi, querulo tum murmure dixi:
 Tu speculum vitæ deuia lympha meæ es.
 Par hic imago, mei pellucet imago doloris,
 Qui tibi muscoso desilit è scopulo:
 Riuus enim fugitans Christi fugitantis imago est;
 Vt procul indignis fontis aberrat aquis,
 Sic longinqua petit Matris diuortia IESVS,
 Omnibus & nullis exsul & hospes agris.
 Sed tristes dat Mater aquas, fons gaudia pascit:
 Discrepat hoc vnum, cetera fontis habet.
 Prona sed vt nitido defixi lumina stagno,
 Spes mihi formosis adnatat hausta vadis.
 Credula ni mendax fallat mea lumina Naïs,
 Hic natat in liquido pulchra figura vitro.
 Hæc Pueri certè, nec aberro, simillima lymphæ
 Forma niter, citimo iam pede radit aquæ.
 Tam citò quò rapidis (mirum) Puer aduolat alis?
 Nescit Amor lentæ rēdia ferre moræ.
 Quid moror, ah! niteo circum dare vincula collo,
 Vincula, queis tristes soluero corde metus?
 Ergo manus manibus, simul apprimo pectore pectus,
 Lactea lacteolis oscula & addo genis.
 Heu! sed auara cauos frustratur imago lacertos;
 Umbra vel vnda fugit, quod modo stringo, caput.
 Nil misere linquit pignus nisi triste doloris.
 Hoc spoliū è Gnato flens leget ergo Parens?

ELEGIA

ELEGIA XII.

B. Virgo obuios Pastores de suo Agno
perdito interrogat.

1. *Spes aliquid innuit de morte Christi; sed
tamen antè repertum iri in templo.*
2. *Vbi non redit, Pastores obuios de suo agno in-
terrogat.*

VT Spes aeriâ gaudî prænuntia cedro
Sederat, id liquidâ voce diserta canit :
Ite pij Genij, blandis narrate susarris
Gaudia, quæ matri spondet habenda Puer :
Quem multi pueri, multæ cinxere puellæ,
Nunc etiam cinget plurima turba virum.
Haud ignota cano priscis oracula sæclis,
Quæ sibi spondet auus, spondet & ipse nepos :
Affore quem vates seris cecinere sub annis,
Alter Isaac aris, alter & agnus erit.
Te ramentis ante tuas inuitat hic Agnus ad aras,
Quævis adoleat castis victima multa focis.
Ecquid ad hæc Virgo, longæuis faucibus curis ?
An nihil ardores temperat inde suos ?
Temperet ? accendit : nec enim sat gnara Puelli est,
Sit Solymæ ; Solymo num procul erret agro ;
Cui latus hinc auido, latus inde timendus hiatus
Fors leo, fors pardus, fors ferus vltus obit.
Hinc gemitus, lacrymæ, suspiriaque interrupta,
Ah ! neget ipsa salus quam dare debet opem ?
Quæ sequor, ille fugit : fugit ille simillimus umbræ,
Quaque fugit, profugum ceu celer umbra sequor.
Incastrum tot iere preces, tot iere labores,
Spem via nulla meam, nulla vel hora refert.
Quod super, extremo quæ fors iam prima labori est,
Hic vbi murus agit sol, vbi murus ager,
Te precor, ô Damon, comes & Damoni Palæmon,
Plurima quos varijs semita sparsit agris ;

Dicite

Dicite vos; an iusta piæ quis vota Parentis
 Despuat, & fallat, ceu perra surda, preces?
 Nuncubi visa breuis vestigia conscia plantæ,
 Aut dubiam monstrant obuia signa fugam?
 An magis ipse iuis Puer Agnus inerrat & agnis?
 Aut fuga visa vage meta sit ipsa fugæ?
 Vel clausum tacitâ reperit sub rupe Menalcas,
 Lux vbi nocturno fulsit amica gregi?
 Ac illi grauido misit pia dona canistro,
 Qualia de puro lacte ministrat ouis?
 Quid verat errantem Puerum per aperta viarum
 Deprendas, radians sol vbi monstrat iter?
 Depremsumque pijs cumules nunc denique donis,
 Vber vt inde gregi dein tibi fœnus emas?
 Quisquis enim magno fert munera parua Puella,
 Maximus ab paruo præmia magna feret.

ELEGIA XIII.

Inter Pastores B. Virgo de suo Agno
errabundo agit.

1. Ostendit suum esse Filium pulcherrimum Pa-
storum Pastorem.
2. Eius describit pulchritudinem.
3. Conqueritur se non posse, vti Pastorem, erra-
ticam ouem reducere.

Tityre dic, lætos calamus cui narrat amores,
 Palantem varijs videris ergo vijs?
 Hærentemue rubis, stantemue ad lustra ferarum
 Agnum, seu Puerum, qui sine Matre fugit?
 Nam Puer ille tuo tener Agnus oberrat ouili,
 Pascit & ille tuas Pastor & Agnis oues,
 Hoc duce, si nescis, inuictus ad arma ferarum
 Duxit Iessiides ad sua septa gregem,
 Et tamen ignoras, mi Tityre, siue Palæmon,
 Quo tibi, siue gregi sit duce tuta salus.

Quem

Quem sequar, eia pedo signa, precor, indice callem,
 Quò Puer ille gradum fert modò, siue tulit.
 Quod si nescieris quæ forma, decorue Puello,
 Quæne sit in Puero gratia, digna Viro:
 Ille vel eripiat dictis tibi fulgere solem,
 Sic trahit eloquio pendula corda suo.
 Ille genis candor, cui vel lac cedat, & omnis
 Agnus adhuc cedat, cedat & omnis olor.
 Eius ad os roseum tenui rosa decolor ostro
 Pallet, & hoc Eos ducit ab ore rosam.
 Hic est ille Puer, pueros cui consecrat agnos
 Ara, pari & macrem munere libat ouem.
 Hunc si non reperis, qui quolibet hæret in agro,
 Alphefibræ, tuas perdis inanis oues.
 Inuentu est facilis, modò si velit, omnibus oris:
 Sin neget, ah! nullis est reperire locis.
 Quis scit an, vt facilis Puer est, hoc forsan in aruo
 Optat, vt inuenias? est reperisse salus.
 Quod si quæsieris quot adulta puernia cursus
 Ambierit, quales annuus orbis agit;
 Vellera iam vidit bis senos tonsa per annos,
 Et toties vernis herbida prata comis.
 Errat, & error abest, cui mens stat prouida rerum;
 Ceu tamen erro foret, me sine fine fugit.
 Quod si quando bidens patrijs procul auiã septis
 Fugerit, & tutos tum gregis ipse fugis:
 Tum videas varios hæc illac flectere cursus
 Tityron errantem, queis pecus errat agris.
 Vos quoties memini palantes omnibus aruis,
 Tityre, seu Damon, quætere signa fugæ!
 Siqua bisulca pedis fortasse suberrat imago,
 Muta licet, profugum quæ pecus apta loqui est,
 Iamque vbi, Daphni, notas bifidæ vestigia plantæ,
 Latus, iò! victor gaudia quanta sanas!
 Vt celer inuentum manus ilicet inuolat agnum!
 Vtque refers pleno pondera grata sinu!
 Lanigeræ modo marris onus sed dulce bidentem
 Vt gaades viridi deposuisse solo!

Fistula septenis ut tum cavit apra cicutis!
 Ut reducem grato carmine mulcet ouem?
 Ast ego tale nihil meditor, cui conscia nusquam
 Spes prædæ, gremio gaudia nulla sedent.
 Ille tans felix agnam qui repperit error,
 Arguit errorem, spes cui nulla, meum.
 Floruit illæsâ pudor, & Puer integer alio,
 Dum peperit, nusquam noxa doloris erat.
 Ut fuerim nullo tum læsa puerpera lactu,
 Ab puero mæror partus acerbus erit.
 Quos tulit orba viro nurus Helias ante dolores, (a)
 Dum parit; hōs Gnato iam fero nuda meo.
 Discrepat hoc vnum: mihi flos sterit integer æui,
 Me sed in hoc partu longior angor habet.

(a) Iohabath nurus Heli. ubi audit Arcam Dei
 captam à Philistæis, & ab ijs virum suum Ophi
 cæsum in prælio, præ dolore sese incuruat, & gra-
 vissimis cum ærumnis parit.

ELEGIA XIV.

B. Virgō, vbi ad fontem suo quærit la-
 bori solamen, Spes adferit Filium
 suum Ierosolymis versari.

1. B. Virgo queritur abesse Filium.
2. Desidit ad fontem, qui exaruerat: aliquid
 tamen mellis lectitat è flore leuanda siti.
3. Spes insusurrat Puerum versari Ierosolyma.

Heu Paer! ille Puer perijt, metis ardor, IESVS: **I**
 Saucia flammato pectore Virgo gemit,
 Truncus ut inuitâ fugit exsul ab arbore ramus,
 Quem rapit immiti sæua procella Notor,

K

Et vidua

Et viduâ fragilis ceu flos absistit ab herbâ,
 Orba suo & pomum spes sine flore fugit;
 Sic à Matre Puer direptus aberrat; & errans
 Rescidit implexâ vincula pacta manu:
 Nec redit in gremium meus ah! fugitiuus alumnus?
 Dulcior hoc gremio quis torus alter erit?
 Oscula cur vacuis frustratur auara labellis,
 Meque Puer vanis fallit, vt aura, modis?
 Ille dies niueis huc quando recurret habenis,
 Aut nox Eois æmula facta rotis;
 Quâ dextram reduci Genitrix inuertet Alumno
 Dux Pueri comiti, vel comes ipsa duci?
 Cura diu noctuque redux mihi semper IESVM
 Parturit; at IESVS, hei mihi! nullus adest.
 Influe Maternas, Puer, influe rursus in vlnas:
 Hic mihi complexus, partus vt alter erit,
 Sed quid auara graues in vota retexo querelas,
 Et voco, qui nusquam sæpe vocatus adest?
 Quæ spes vna super, sua quam sic vita relinquit?
 Legabo lacrymans, vota suprema, preces.
 Me dolor, & timor virget, alit dolor ipse timorem;
 Et timor auget atrox triste doloris opus:
 Meque meis donis oppugnat vterque, tot olim
 Delicias sæuis damnat vterque malis,
 Quæ modò surgebam quouis lux altior astro,
 Heu! nunc ima nigro deprimor imbre solo.
 Hæc inter gelido solabor fonte laborem,
 Dum rapidis torret Sirius arua rogis;
 Hic, vbi singultim liquidis eructat arenis
 Nais aquas, riguo quas bibit herba solo.
 Fons sed in exangues exaruit omnis arenas,
 Gutta nec in sicco stat super vlla vadō.
 Quæ fugis hinc, ô si scires, pia Nympha, quid hospes
 Hæc petat, adfluere vberem largam sinu.
 Quæ si vel tenui libaret in imbre liquorem,
 Diuite manares largior vnda rago.
 Vidit vt hoc Mater, multo gemit vuida fletu;
 Fons, ait, hic animi tristis imago mei est.

Ante

Ante nurus alias mihi, ceu fons aureus, vber
 Copia fluxit opum; tot Puer vnus opes.
 Nunc riguo pro fonte tenet me torrida puluis,
 Ni mel hac flueret, quam modò carpo, rosâ.
 Euge, sitim leno melle, rosâ quod inheferat vde,
 At mel in lacrymas verterat omne dolor.
 Nempe viâ fractos quatit aeger anhelitus artus,
 Ardua spectro gemens sidera, spectro solum.
 Nescio, quæ superis vox blanda susurrat ab oris: 3
 Virgo sedes? Solymo tramite carpe viam.
 Ludit, & an tremulâ strepit aura susurra sub vlimo?
 An crepitat vitreo garrula Nympha pede?
 Heu, quicumque sonus, volucrisue, feræque, vel Echûs,
 Nescio si mimò par sit imago sono:
 Quidquid id est, sequar ipsa nouos meditata labores,
 Tendo, sed ô felix! si modò præda venit.
 Deest via, quâ curram; nisi fors per deuia rerum:
 Si tamen errandum est, pulcher it error Amor.
 Sic tamen errat amans, vt vbique recurat eodem,
 In matris gremium, dum fugit ora, Puer:
 Nempe cauo clausum sub pectore spirat Alumnum
 Mater, & incluso ducit ab igne faces,
 Interiore domi clausum quem spectro latebrâ,
 Quid foris hunc omni nescia venor agro?
 Quem perdunt oculi IESVM, cor possidet hæres;
 Igneus hic imis spirat, vt aura, fibris.
 Hoc equidem crudo solamen dulce dolori est,
 Si quem perdit amans, hunc sibi reddat Amor.

ELEGIA XV.

B. Virgo timet, speratue, ne quid Ie-
 rosolymis IESVS patiatur, vel
 cœlos adscenderit.

1. B. Virginis ardor in quærendo Phero.
2. Timet, Ierosolyma ne quod Phero creetur
periculum.

K 4

3. Sperat

3. *Sperat victorem fore.*

4. *Stat etiam ad vsque cœlos ipsos eum sequi.*

R Vra per, Isacidasque teler procurrit ad vrbes,
 Hinc pia Virgo, pius Virginis inde comes,
 Non pudor officio, non spe mora lenta salutis;
 Non dolor ab curâ, non ab Amore timor.
 Nec via longa, laborue pijs absterret ab ansis;
 Nanc vbi ter fraudat spem ter oborta dies.
 Atra dies, Pueri quâ lux filer abdita nimbo,
 Quo sinè nox medijs solibus alta sedet,
 Sed quid adhuc cœcis iubar hoc indago sub astris?
 Stella putas rursus præuia ducet iter?
 Hæc, quæ Bethlemijs fax constitit aurea testis,
 An nescis? Solymas vitat opaca domos.
 Funestis timeo tempestas incubat aris:
 Hinc Phariæ fluxit turbida causa fugæ.
 Hinc tot Idumæas, Puerò nascente, procellas,
 Ceu foret Orion, regia stella dedit. (a)
 Quas non porrò minas, tempestatesque Puellæ
 Nox intempesto monte Sionis aget!
 Hic nebulæ caligo, furor, nox conicia noxæ:
 Monte quis vmbroso det reperire diem?
 Anne Deum Solymæ quis lustrâ per impia quærat?
 Hic vbi tot pardi, pardales; adde tigres.
 Stet Puer imbellis tot ad arma cruenta leonum?
 Expugnetque truces vna tot agna feras?
 Ah! tener ille cruor pardi stillabit in vngues:
 Siquis & hic pardo est sæuior hoste furor,
 Flens, memini, quoties crucis vt memor ante Puellus
 Arsit, in immanes igneus ire tigres.
 Fortè sed hos Solymâ vincet Puer vrbe furores,
 Quos hinc pardus, atrox pardalis inde fremit.
 Paruus Iessides si fregerit ora leonum, (b)
 Fregit & horrendas, quas tonat vrsa, minas;
 Quid verat, vt Princeps, qui gloria Iessidarum est,
 Iessides vincat monstra cruenta Puer?

Fortè

Fortè sed astra terit, fortassis & alior astra,
 Cœlite de folio iura dat alta solo.
 Etherium ni carpat iter, vel in Iride sidat,
 Ut superâ stertus spectet ab arce meos;
 Eluctaus saxis, horrendoque aggere spinis,
 Ibo tamen vel sic, quâ licet, astra sequar.
 Ast ego queis teneam vinculis iam pendula cœlo,
 Ut Puerum strictâ cepero forte manu?
 Ut teneam, superisne putas decurret ab oris,
 Quo sentâ laqueos induat exsul humo?
 Sed quid opus teneam, tenearue sequace catenâ?
 Omnia qui vincit, vincula nescit Amor.

(a) Orion, nimbosum sidus, quale fuit Herodis
 stella, dux Magorum.

(b) David versus & leonem fregit.

ELEGIA XVI.

B. Virgo optat, vt Iosephi instar, cum
 honore I E S V S redeat.

O grauis angor, inabruptique catena laboris,
 Quem nouus alterno curfas in orbe trahit!
 Ergo tot ærumnae fructum hunc peperere Parenti,
 Ut lacrymas agro non nisi corde bibat?
 Quemque domi custos tam sedula seruat Alumnum,
 Virgo peregrino perdita perdat agro?
 Et mihi quem florem Nasaræius educat hortus,
 Ignarus Solymo quærat in orbe labor?
 Sed quid ego lacrymis vanas describo querelas,
 Et cadit e tristi multa litura stylo?
 Quis scit, an vt Ioseph patrijs abreptus ab vlnis,
 Externo reperit scepra beata solo?
 Nobilitansque iugum dominâ seruile coronâ,
 Obsequijs emit regia iura suis?

K iij

Ac gra:

Ac grauidas lacrymas scepro deterfit, & oſtro,
 Grandauo cui mors vixit acerba patri?
 Vtque nigro luſtu grauidos iam duxerat annos,
 Læta dedit niueis currere ſæcla rotis?
 Et ſe iam ſenio ſeris exemit in annis,
 Vnde bis orta nouo flore iuuenta vires?
 An iam non itidem IESVS meus, alter Iôſeph,
 Nobilis in Pharios auolat exſul agros?
 Inque Parætonias ſub nube recurrit arenas,
 Et latet obſcuris paruulus erro plagis;
 Vt patrios cum luce redux illuſtret agellos,
 Illuſtretque breuem purpura clara caſam?
 O; quibus illecebris pius influet ardor IESV,
 Obuia cui toto pectore pando ſinum!
 In gelidas rediuiua fluet mihi flamma medullas,
 Quam toties iuſſit mors ſine morte mori.
 Ipſe mihi tunc alter erit Iosephus IESVS;
 Gaudia Iosepho ſed meliora feret.
 Quam mihi tum dulcis parru de cœlitate fructus,
 Integra cui puri gloria floris, erit!
 Antè ſemel natus mihi bis naſcerur IESVS;
 Sed reperiſſe ſemel grandius iſtar habet.

ELEGIA XVII.

B. Virgo implorat abſentem Puerum,
 ad ſe vt quantocyùs iter refle&at.

Mater Idumæas vbi mæſta pererrat arenas,
 Auiâ quo curas diripit aura ſuas;
 Plorat, vt occurrit Pueri fugitantis imago,
 Et mediâ ſiſtit terque quaterque viâ:
 Reſpectatque gemens circum, ſimul omnia luſtrat,
 Sicubi foris Gvati prauolat vmbra ſui.
 Nec tam quærit amans, an mille cucurrerit aruis,
 Quam quòd ab his forſan millibus iſtat iter.
 Nec numerat ſoles, atrove ſub æthere noctes;
 Cura ſed vna Puer, ſed Puer vnus Amor.

Non

Non metuit nimbos, auras nec sperat amœnas ;
 Dummodo dulce sacro ducat ab ore iubar,
 Quot capiti crines, oculos tot & aptat, & astra ;
 His attris Puerum spectet, vt Argus, Amor.
 Hinc labor, hinc cursus, variosque recursus in orbes,
 O quæ non oculis peruolat arua suis !
 Sæpè terit sentas, quamuis inuita, salebras ;
 Nec tamen è salebris vulnera senta dolent,
 Vt Puerum quærat, quos non ah repperit æstus !
 Ne reperire queat, damna quot inde refert !
 Dura quidem, fateor, vocet hæc quis damna Parentis ;
 Vt teneat quod amat, plura tulisse iuuat,
 Sæpè quidem vidi tristes qui misceat herbas,
 Vt ferat optatam succus amarus opem :
 Nec ferat ægra Parens absynthia dira doloris,
 Materno redeat quò sua vita sinu ?
 Dicitur his etiam flens ingemuisse querelis ;
 Nec Puerum verbis detinuisse suis :
 Non ego Virgo sacri deosco præmia partus,
 Et quæ Bethlemio gaudia parta toro ;
 Sidereosue choros, hilarisue per æthera plausus,
 Pacis inauratas nec mihi posco tubas ;
 Supplice nec Regum de vertice quæro coronas,
 Tale nihil Pueri conscius ambit honos.
 Attamen est tibi, Parue, pius quod suggerat vsus,
 Quod precor exiguum est, vota precantis habe.
 Flos ego, si nescis, nocturnis languidus umbris,
 Sol cui castus Amor : da modo, sole frui.
 Aureus auricomo comes vt flos solis ocello.
 Annuit, & læto pandit in orbe comas ;
 Sic vbi te specto, cor tristibus explico curis,
 Insinuans imis gaudia pura fibris,
 Quin & vbi radios oculis mea spargis in ora,
 Tum mihi fit totum pulchra corona caput.
 Ocyus indulge, mihi fulgere rursus Eoam ?
 Opto tuis oculis hic sed Eous ear.
 Quantus honos ! geminos Pueri duo lumina soles
 Nox iam nulla premet, nec premet vlla dies,

K iij.

ELEGIA

ELEGIA XVIII,
Amoris de Christi morte
augurium.

1. *B. Virgo Puerum quarit.*
2. *Amor in Aëdonem versus, B. Virgini sub ficu
quiescenti accinit futuros Christi dolores.*
3. *Horologium struit Amor e 12. Zodiaci signis;
unde Christi annos 33. & 3. menses per
ternum duodenarium computat.*
4. *Virginis tum dolores explicat.*

DUm Virgo tacitis thalami desedit in umbris,
 Rettulit ab Gnato gaudia certa suo.
 Nunc vagus incertam per inhospita saxa, per ornos,
 Omnibus in campis error, & ardor agit.
 Gnatus ut errat amans, & amans sic errat Alumna;
 Sic docet errores error; at error Amor.
 Fessa Parens æstu ficus viridante sub umbrâ
 Gramineâ tandem sidere cœpit humo.
 Ut sedit, tenues sese collegit in artus,
 Et prius ignis Amor, iam canit Attis auis.
 Vnus enim varias se sæpe refingit in artes,
 Et sacer ut Proteus alter & alter abit.
 Nunc alius, sed non alius; simul vnus & idem,
 Ipse sibi semper discolor errat Amor.
 Quos canat explorat Genitrix vigil aure susurros,
 Ominaque atra necis, quæ gemat augur Amor.
 Pleraque pars abiit crudi miseranda doloris,
 Pars tamen ærumnis plurima restat, ait.
 Mœsta gemes, quando ternos verus ille Tonantis
 Induet in clauos tela trifurca furor.
 Tunc erit, ut durâ subus asperet ora coronâ;
 Qualis Idumæis plerimus horret agris:
 Discerpant.

Discerpantque flagella latus, laterique cruentos
 Infundat sulcos ad probra sæua dolor.
 Ah! tuus in Gnati fundetur sanguine sanguis,
 Et MARIAM in IESU crux dabit æqua mori.
 Cætera quid memorem diri præfagia luctus?
 Quæ non sustineam cernere, damna loquar?
 Succida siqua tuis lateat tum vena medullis,
 Defluet in tristes tora liquanda faces;
 Vt sic ipsa Parens sæui fax conscia casus
 Luceat, in medio nox vbi sole sedet.
 Ante sed est longos sol euoluendus in orbes,
 Quam velit in Gnati funere serò mori.
 Interea bisseña suis sol signa quadrigis
 Qui regit, è signis Horologei non agit.
 Indicis instar erit bisseñis signifer annis,
 Postera quos seris aduehet hora rotis.
 Signiferos quot enim menses regit annuus ordo,
 Et tot adhuc annos Christe superstes ages;
 Bisque vbi bisseños iam demum duxeris annos,
 Adde nouem, metam queis tripla luna dabit.
 Sol parat his alios, aliosque aduoluere soles,
 Inuida sed claram præpedit vmbra viam:
 Scilicet, abrumpet pulchrum mors impia cursum,
 Atque anidas sistet crux sacra meta rotas.
 Vt tunc Ezechia: decimã sol excidit vmbra,
 Sic decimus Christi sistet & annus opus.
 Tum qui purpureo sol fulgere fuerus Eoo,
 Aurea nocturno subtrahet hora peplo:
 Credibile est simili gemet astriger orbis in vmbra,
 Aggemet astrigeris & rea terra choris.
 Crescite vos lacrymæ, dices tunc saucia luctu,
 Crescite vos nimbi, crescite fontis aquæ;
 Crescite ceu Iordan, ceu Nilus crescite fletus,
 Crescite in Euphratem, crescite in Oceanum,
 Oceanum, quælis primo stetit orbis in ortu,
 Cui ponti facies vnica, nulla soli.
 Hi tibi tum fluctus, Gnati que è morte dolores,
 Lugubris huc atris quos feret annis aquis.

Hæc vidi, aut vidiſſe tui reor omina luſus,
 Si modò præ lacrymis triſte videbo nefas.
 Sed vidi, gemuiſque nefas ferale, retractat
 Mens memor, attonito pectore lingua ſtupet.
 O cælum! ô tellus! ô conſcia fidera noxæ!
 Ergone vos tantum ſuſtinuiſſe ſcelus!
 Et tot ego, tantosque breui breuis ore dolores
 Sullineam, Verbo præmoriente, queri!

ELEGIA XIX.

Amoris augurium de reſurrectione,
 & omen alterum de annis
 eius vitæ.

1. *Amor dolorem B. Virginis abſtergit ſpe reſurrectionis.*
2. *Eius tum gaudia prædicit.*
3. *Sub ficu feſſa deſidit. & e 33. eius folijs & inde umbris ipſa conijcit totidem Chriſti annos, adde 3. menſes.*
4. *Si amara ficus folia; at fructus dulces exiſtunt: & inde Amoris vaticinium confirmat.*

VOX AMORIS.

Sed quid in has lacrymas nequidquã triſte reuoluo,
 Crimen, & infando crimine damno crucem?
 Eia, rotâ lætum meliore remetiâr æuum;
 Lux tibi ſanguineo ſurget amœna mari,
 Nam ſimul ac Solymis ſacra iura reſoluerit aris,
 Quæ verus antiquat lex noua Moſis opus;
 Tum Gnati de morte ſalus, lux aurea nimbo
 Surget, honos probro, crimine ſanctus Amor.

Mors.

Mors quoque natali vitam paritura sepulchro est,
 Quem tulit exit in cūm, verna reponet humus.
 In damni lucrum pretium iuuat isse sub vmbra,
 Paruus vt ante cinis gloria summa foret,
 Influet vltro tuas tuus o. tuus ignis in vlnas
 Influet; o quali nectare tota flues!
 O quoties dulci stringes pia vincula nexu!
 O quoties lacrymas oscula blanda bibent!
 Cetera quid numerem nulli numeranda tot olim
 Gaudia, cœlesti gaudia digna toro?
 Dixerat; & largo rorantes nectare pennas
 Excutit in gremium Virginis ales Amor.
 Ecquid ad hæc Virgo? pia Virginis imbuat ostro
 Ora pudor, pulchro est digna pudore Parens.
 Haud equidem tali sese dignatur honore,
 Sed tamen hoc dignam Gnatus honore facit.
 Ast ea spes olim: nunc ah! grauat atra metu sors,
 Et violat præsens gaudia sera dolor.
 Nam Puer hic nusquam, qui spondeat ominis omen,
 Quale tulit superis huc philomela plagis.
 O, velit hoc Numen, tandem satur hisce querelis
 Vt siccat lacrymas Matris ab ore Puer!
 Nullus at has siccat Puer: ergo recurrit eodem
 Orbe dolor; niueis spes fugit ægra rotis.
 Tunc autem virides, vt erat defessa, per vmbra
 Sidit humo; gelidam ficus obumbrat humum.
 Tricenas numero ficu (tres adijce) frondes;
 Frondibus his annos ficus & ipsa notat:
 Quæ quot alit frondes, annos tot ducet IESVS;
 A Pueri didicit Mater, & inde docet.
 Et latis legit e folijs præfaga doloris
 Signa, cruces folijs omnibus ire gemit. (a)
 Scilicet hæc Adæ ficu sata ficus auita,
 Criminis vnde luit sera piacula nepos.
 Sed graue si ficus folium contristat amaror;
 Fructus at e ficu, de cruce nectar aler.
 Sic Virgo, nec plura queri tum visa: dolorem
 Lenit; alit crudus dulcia vota dolor.

Par &

Par & in amisso spes hinc occurrit Alumno;
Prima quod hora negat, postera ferre volct.

(a) Plerique existimant Adā pomum, & primi
mani peccati illecebras fuisse ficum; cuius scelus Crux
expiarit. Certē in Aegypto sunt ficus, quibus crucis
imago innascitur: Macarius Aegyptius id suis in
homilyis refert.

ELEGIA XIX.

B. Virgo triduo quæsitum Puerum
in Templo Ierosolymitano
tandem reperit.

1. Vix credit sibi adsistere Puerum.
2. Eum suavissimis cum lacrymis excipit.
3. Vberrimas in delicias è Pueri complexu eor
Parenti colliquefcit.

H Ac via senta tenus fuerit: nunc discute sentes;
Mollia sunt molli præta terenda rotâ.
Nescia Virgo tuus Solymis quem quæris in agris,
O Amor! en arâ Iesside Gnatus adest.
Gnatus adest; radiatque omni lux clarior astro:
Aureaque Eoi gloria, Gnatus adest.
Ille, vides? quid tardo? tuo sedet obuius ori.
Ille, vides? Matri pristina dona refert.
Videris os, quales liquidum cor colliget ignes!
Deque oculis quantas hauriet illecebras!
Audio: nam videor tennes audisse susurros.
Fallimur, hos certè das rediuiua sonos.
Men' fallunt oculi? luduntue insomnia mentem?
An vigilo? vigilem gratus an error habet?

Ecces

Ecce Puer, Puer ecce ; meo sol alter Eoo,
 Quem mihi quæsierant res sine sole dies.
 Fallor ? Iessæam meus agnus an hæret ad aram ?
 Ipse locus, fateor, suadet adesse Deum.
 Se Puer (& motor ?) ipse meas transfundit in vlnas,
 Transfunditque animam Matris in ora suam.
 Hic Puer ? an Pueri mendax obliniit imago ?
 Fallere sed nescit : Numinis istud habet.
 O precor, hos omnes oculis Amor induat artus,
 Ut tenerum spectem lyncea tota Deum !
 Utque trahit pulchros iris de sole colores,
 Mater & ab Gnato ducat amœna decus !
 Nec dærit liquido cômès imber, ut imbuat irim ;
 Argento lacrymis quale refundit Amor.
 O dulces lacrymæ ! Pueri sed dulciôr vsus ;
 Quo datur implexâ stringere colla manu.
 Annulus aurato præcingit ut orbe pyropum,
 Hoc, Puer, amplexu sic tibi cingo caput.
 O quales Puer almus opes vouet inde parenti !
 Par quibus in pretium non satis orbis erit.
 O, & qualis honos ! quis amans sua corda tuendo
 Expleat, ut blandas hauserit inde faces !
 O quales loquor, ô loquor, ah ! cum voce fugit mens,
 Deliciæ ! an breue cor gaudia tanta patit
 Sol & luna vale, pulchrique valere smaragdi ;
 Sat mihi diuinum est cernere posse caput.
 Eius ab adspectu, quo non formosior ignis,
 Sol radio geminat lucidiore diem.
 Parce Puer radijs, nimis ah ! cor vris amanti :
 Parce, precor, lacrymis ; his ego liquor aquis,
 Parce genis ; nec tange genas tot ad oscula, Matris
 Abduces viduo cor, animamque sinu.
 Nec mihi tange manus ; nimis imprimis arcta parentis
 Vincla, quibus vires exprimis ipse meas.
 Sed, quid ago ? blandi quid deprecor omen amoris ?
 Abnuat ah demens num quis amando mori ?
 Antè Parens varijs vbi te quærebat in oris,
 Dimidium vite si dedit orba suæ ;

Vt

Vt te iam reperit, quo viuet sospite sospes,
 Iam dare se rotam numquid auara neget?
 Ergo manu ne parce, genis ne parce, nec vlnis,
 Parce Puer vitæ, pignora blanda vouet.
 Aut si cor tenerum tantos non sustinet ignes,
 Dulce decus pulchro sic ab Amore mori est.

ELEGIA XX.

B. Virgo reperit tandem inter
Doctores Puerum.

1. B. Virgo optat Pueri faciles vias.
2. Spes monet eum agere Ierosolymæ.
3. Deprehendit inter Doctores.
4. Dubitat, nam sit suus Filius.

Quæ procul ignarâ fugitat iam Matre Puellus,
 Aut iter in Solymos triste reuoluit agros;
 Vos humili campo tumidi subside colles,
 Et campi facili pandite colle viam:
 Vosque diu salebræ, queis petra stat horrida dūnis,
 Florida gramineis vestiatur herba toris;
 Mollia quò molli vestigia sterneret herbâ
 Iesseidesque Parens, Iesseidesque Puer:
 Si modò longinquis plaga diuidit auia terris.
 Sed propior Solymis limes aderrat agris,
 Spes monet; vt florente sterit dux obuia cliuò,
 Stella comes pulchrâ lucidâ fronte micat.
 Flecte Sionæam cûrsus, pia Mater, ad ædem;
 Hic Puer ærumnis fida stat ara tuis.
 Pallidus hinc Saræ coniux, quem perdat, Ifacum
 Repperit; & IESVS alter Ifacus erit:
 Sera sed immiri quem mors hic destinat aræ,
 Æqua fauet Pueri, quò sit iniqua viro.
 Huc age, Virgo, rotas: arcis Sionidis aram
 Insultat; rapidis mèta petenda rotis.

Te autis

Te tuus hic exspectat honos ; & nescia quæris ?
 En, radios spargit Matris ad ora suos.
 Currere quid tardas, via quò vocat ardua, cursum ?
 Illicò deprendes, quem tuus ambit amor,
 Fons hoc monte salit, tibi qui satur vberè riuo
 Pascet inexhaustam, ceu mare dulce, sitim,
 Nempe Sionæas Gnatus tuus adsidet aras,
 Vnde trahit flammæ Aqua cremanda suas.
 Hic quid agat, quæris ? cui par cum Numinae nomen,
 Explicat æterni mystica iussa Patris,
 Ille (vides ?) medias inter pulcherrimus aras,
 Maximus in parua voce Magister adest,
 In Puerò canus stupet hinc, stupet indè magister,
 Et Sophiam, & cano pectora digna viro,
 Auditisne, sacram qui miserit æthere legem ?
 Hic ille est, cui mens formula legis erat.
 Mater & ipsa nouum bello stupet ore decorem,
 Quæque vouent purum lumina blanda diem,
 Hæc sat vbi dubiâ cum mente reuoluit ad aras,
 Tum tacito tales mussitat ore sonos :
 Credimus ? an somnus, vel opinio ludit amantem ?
 Nec quod adest, an amans error adesse velit ?
 Nec nisi fallacem Pueri vice cerno figuram ?
 Hæc mea lux, mendax lucis an umbra mea est ?
 Ipse Puer, Puer ipse redit : quid demoror anceps ?
 Tarda quid amplexus, Paruule, fraudo tuos ?
 Tunc umbrâ propiore latus qui radit, Ioséph
 Admonet : è radijs noris adesse Deum,
 Quin etiam violas, myrrham, thyma, nardon, amomum
 Ambrosijs spirant enthea corda labris,
 Per sua tela tuum nosco, quem quæris, IESVM,
 Aurea tela, quibus vulnera figit Amor :
 Vulnera queis molles adlambit flama medullas,
 Flamma satas cælo pascere digna faces,
 Si tamen hæc sit flama, grauem quæ temperat æstum ?
 Credideram flammam, blanda sed aura rosæ est,
 Par cui mala rosæ, cui frons nitet aqua ligustro,
 Lacteaque in puro pectore vena fluit.

Quid

Quid verat & suaves Puer, & rosa, spiret odores,
 Et pro lacte Parens nectar vt inde bibat?
 Quin & crediderim, quod tu mirere, viator,
 Si quã viret sacro fylua, vel herba iugo:
 Versicolore liqueus quisquis iam flore sedet ros,
 Discolor è picto gemmula fore dicit.
 Sin fata flore caput dein gemma corohet IESV;
 Quod modò gemma fuit, lucida stella micat.

ELEGIA XXI.

Dolor B. Virginis è falsâ quasi opinio-
 ne; & gaudium è Fueri occurfu: seu
 potiùs Virginis vmbra queri videtur.

1. MARIA fingit adhuc abesse Puerum,
 & ob id vult rerum ordinem inuerti.
2. Sentit adesse, ideòq; omnia ad gaudiũ inuitat.
3. Letitia vtriusque.
4. Fidi maiestatem tandem Mater veneratur.

Incipe lugubres chorus Aliger ille querelas,
 Cui mea de partu gaudia cantus erant,
 Nunc suus, ah! MARIAM liquit (quis credat?) IESVS:
 Nunc fit, quod fieri posse negabis opus.
 Luna redux de sole nouos non colligat ignes,
 Nec de fonte cadat riuus, & amnis eat;
 Flosque cornam nullus viduam caput induat herbæ,
 Et fluat erbandis vix rosa nata rubis:
 Inuideatque meri roseos sibi Bacchus honores,
 Inuideat spicas & sibi nuda Ceres.
 Nunc suus, ah! MARIAM liquit (quis credat?) IESVS:
 Nunc fit, quod fieri posse negabis opus.
 Heu! quid adhuc memor vsque recurfat imago doloris?
 Non MARIA, id MARIÆ visa sed vmbra queri est.
 Incipe iucundos chorus Aliger ille canores,
 Cui mea de partu gaudia plausus erant.
 Ante salix pinguem nunc induat vber oliuam,
 Omnis & ad virides floreat vimus aquas;

Vltus

(a) Rebecca filium suum Iacobum e Mesopotamia reducem summo cum gaudio recepit :

(b) Sic anna suum Tobiam ;

(c) Et Iacob suum Iosephum Aegypto dominantem postliminio recepit.

ELEGIA XXIV.

B. Virgo palmæ, & Ioseph citri ramum depangit humi ad templum, in signum reperti inibi Pueri.

1. Amor diuinus monet aduenas, quod viderit uti B. Virgo palma, & Ioseph citri surculum seuerit.
2. B. Virgo implicat fronde utriusque surculi annulum aureum, quem columba adfert e caelo.
3. Notum & omen Amoris utrique arbori, & coniungi.

Quisquis ades, Solymâ pietas quæ sistit ad arâ, (a)
 Annue, frondosas dum struit umbra casas,
 Accipe dicta memor, memor adspice conscia veri
 Omina, felici quæ modò fronde virent :
 Vidi ego, dum virides densant umbracula scænas,
 Et memor Arabicæ frondet imago viæ.
 Virgo pium læto palmæ de termitè donum,
 Quod tulerat dextrâ, pubere panxit humo ;

Ipse sacrae citrum vir & adfexit ilico palma,
 Cui miscet socias adfita citrus opes.
 Inde repens (memini) subitros mirabar honores;
 Qui stetit inuis humi surculus, arbor erat.
 Fors aliquis quæret; Solymiam cur frondet ad aram?
 Non alio poterat sylua virere solo?
 Conferit hoc sponsæ pietas Sponsi que virerum,
 Nubat ut æquæ palma marita citro.
 Quin & Virgo viri pulchris comes addita curis
 Implicat alternum coniuge fronde nemus;
 Tortilis æternum geminus quò ramus in orbem
 Crescat, & æterni pignus amoris alar:
 Tortilis implexos hic implicat annulus orbis,
 Sanxit inabruptam casta columba fidem.
 Exin Virgo parat casto transcribere Sponso
 Munus amans, Sponsa quale reposcit hymen.
 Iosephumque suum folijs inscribit & auro,
 Quem legat antiquis fama superstes auis.
 Arbor uti crescat, Iosephus in arbore crescat;
 Par **MARIÆ** & Ioseph crescat adultus honos.
 Nupra pares citro sic palma maritat amores,
 Alteraque alterius palmite ducit opem.
 Scribe tu à Ioseph citro, palmaque Parentis:
 Lætitiæ testis palma, citrusque meæ est.
Hic Puerum reperit felix cum Coniuge Coniux:
Nuper utrique labor, nunc sed utrique decus.
 Dic, quid vis voueam seros pius augur in annos,
 Virgo tuæ palmæ, siue Iosephe citro?
 Nunc age felici palmæ par Virginis euum
 Caste Iosephe tuum, casta **MARIA** tuum.
 Et quos post geniti seros mirentur honores,
 Sanciat æternum palma citrusque decus.
 Obtes erit pignus Puer hanc inuentus ad aram,
 Ille dabit soles, nec minus imbris aquas,
 Utque Puer crescit, concors sic crescat & arbor;
 Quæ memor hinc floret gratia, fructus erit.

Gratius haud quidquam diuis, quam nobile diuisum
 Munus in oblito ferre referre sinu,
 Palmæ palmes ager citri cum termitæ consors ;
 Hinc vt adoptiuas ducat vterque comas.

(a) In Septembre Moses lege cauerat, vt Sceno-
 nopegia solenni ritu perageretur; quo in festo texe-
 bant casas frondeas & umbracula, in memoriam pe-
 regrinationis in deserto Pharao sub tabernaculis:
 item palmae & ligni pulcherrimi, id est, citri ramos
 manu praeferebant.

An autem in Paschate, an vero in Scenopegia
 Puer amissus fuerit, non liquet; esto plerique malint
 id in Paschate euenisse.

ELECIA XXV.

Pueri in patriam reditus.

1. Puer cum Matre redit in Nazareth ad
 cuius appulsum omnia nouam in faciem
 mutantur, & miro gaudio gestiunt.
2. B. Virgo & Ioseph omnem honorem Pueri
 Deo deferunt.

Spes fat vbi Solymis incerta pependit ab aris,
 Iamque refert pleno gaudia summa sinu:
 Virgo redit, sequiturque pari pede parvus Alumnus,
 Quaque domum spectat, molle retexit iter,
 Huius ad adspectum passim Galilæa videres
 Aura noui pulchras fundere veris opes;

L. iiii

Nec

Nec Ierechuntinis Nafarëia cedere syluis
 Balsama, balsaminus Virginis adflar odor,
 Iamque vbi, quod nusquã est, omnis fert omnia campus,
 Hic viret in perris pomus & vua rubis,
 Nec viret, vt viret herba; nouo sed honore smaragdum
 Vincit, & it viridi gratia maior humo.
 Cærulea siqua nitent hic stagna vel æmula cælo,
 Cæruleis certat pulchrior vnda vadis,
 Ipse sed hic hilari iam sol adridet Eoo,
 Grator & puris candida luna genis.
 Omnis & hic tellus respondet grata colono,
 Omnis & hic pomus mustea dona vouet:
 Et nemus omne suas iam fructibus induit umbras,
 Primæui facies orbis amœna redit,
 Appulit hæc inter tugurii breue limen IESVS,
 Frons cui sidereas lucet vt æthra faces,
 Huc vbi deuenit Mater, tum cætera reddit
 Præmia, diuinus qualia poscit Amor,
 Se pulchro accingit tum pulchrior inde labori,
 Sicque hilari vultu sedula Mater ait:
 Vix propiore gradu limen delibo, suavis
 Adflar odor Gnati; suspicor esse rosas,
 Quas sibi de spinis decerpit, & ipse Parentis
 In viduo liquit, dum fugit inde, sinu.
 Nunc autem quò iusta meo mensura dolori
 Adfluat, alma noua gaudia sorte refert.

ELEGIA

ELEGIA XXVI.

Trinmphii speciem B. Virgo Filio
suo adornat.

Plchrior Ifacio quo non fuit orbe triumphus,
 Nunc Nazarenis ibit agendus agris.
 En, picturatis se discolor agmen in alis
 Agglomerat, festis accinit æthra modis.
 Solis & ipse nouus solennes splendor honores
 Adstruit, illustri crescit honore decus.
 Nec minor ex imis responder gloria terris,
 Ab superis didicit, quod canit illa, lyris.
 Huc, myrti & lauri dum frondibus implico postes,
 Si Ioseph violas adijcit, addo rosas.
 Quin etiam statuo geminas in limine palmas,
 Huc iter inspergent mista ligistra crocis.
 Sponte suâ veniunt faciles ad limina lauri,
 Quas Puer, Orphæa ceu chely, voce trahit.
 Nec deerunt cytharæ, quales tibi, Bethla, sonabat
 Ille chorus, cui dat plectra choragus Amor.
 Tunc erit, vt spectem felix cum Coniuge Coniux
 Gaudia sidereas inter habenda lyras.
 Tunc & ego dicam; tellus nunc consona cælo
 Succinit, & paribus plaudit vt æthra modis:
 Ipsa præibo tamen numerosque, modosque magistros,
 Quos, memini, Bethlæ me docuere chori.
 Ifacijs MARIÆ pia si lyra præcinit armis, (a)
 Et MARIA hæc mediâ gaudia pace canet.
 Ergo canam IESVM: reliquus precor accinat orbis,
 Plectra terat plectris erudienda meis.
 Omnis ager resonat, resonat lucus omnis IESVM;
 Et resonat IESVM iam nemus omne meum.
 Et quis non resonat mihi mons, aut campus IESVM?
 Quo non monte cadens riuus in arua sonat?

L V

Quâ non

Quâ non rupe, specuue sonat meus ardor, IESVS ?
 O vbi non IESV terra, salumque canit ?
 Et quid ni resonent, quod condidit omnia, Verbum :
 Omnia ab hoc Verbo dic didicisse loqui.
 Quippè diu si terra silens celauit Alumnum ;
 Hoc scelus vt redimat, gaudia nostra sonat.
 Idque vbi longinquis quem mœsta sequebar in oris,
 Iam puerum matri reddidit æquus Amor.
 Sic Amor eterno concors responder Amori ;
 Par MARIÆ, & IESV sors cui fructus erit.

(a) *Maria soror Moſis, ſubmerſa Pharaone in
 mari, duxit choros triumphales.*

F I N I S.